

Arrest

nr. 272 258 van 4 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN VYVE
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DECLERCQ *loco* advocaat A. VAN VYVE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger, afkomstig uit Oblikë Ana e Malit, Shkodër. U groeide op in een traditioneel gezin. Hoewel u uw middelbare studies mocht afronden, had u daarnaast weinig sociale contacten. U werd opgevoed met het idee dat meisjes thuis moeten blijven en voor het huishouden moeten zorgen. Uw vader had een alcoholprobleem en gedroeg zich gewelddadig ten opzichte van uw moeder, uw broers en uzelf.

In 2017 werd u uitgehuwelijkt aan D.M. (...). Hoewel u uw man op voorhand niet kende, hoopte u dat dit huwelijk een kentering zou betekenen in uw leven. U ging samen met uw man in Shkozë wonen, een

dorp aan de rand van Tirana. Uw man bleek echter eveneens gewelddadig te zijn. U ontdekte dat hij drugs gebruikte en gokte. Wanneer u hem hiermee confronteerde, sloeg hij u. Uw man bleef regelmatig twee à drie dagen weg, zonder eten achter te laten voor u. Wanneer u hem bij terugkomst vroeg waar hij gezeten had, werd u door hem geslagen. Op een dag werd u zo hard door hem geslagen, dat u de situatie niet meer aankon. U raapte al uw moed bij elkaar en ging een aangifte doen bij de politie in Shkozë. Uw verklaringen werden genoteerd en de agent vertelde dat ze de zaak zouden onderzoeken. Uw man werd opgepakt en 24 uur vastgehouden. Nadien werd hij vrijgelaten. Bij thuiskomst was uw man zo kwaad dat u de politie had verwittigd, dat u door hem met een mes in uw onderarm werd verwond. Uw man weigerde u naar het ziekenhuis te brengen en u mocht ook zelf niet gaan, dus u probeerde de wonde zelf te verzorgen. U besloot uw vader op te bellen om te zeggen dat u uw man wou verlaten. Uw vader had hier echter geen oren naar en vertelde u dat het een schande zou zijn als u uw man zou verlaten, u had geen plaats meer bij hen als u naar huis zou komen. U beseftte dat u er alleen voor stond en nergens steun kon vinden. Begin 2019 werd u zwanger. U hoopte tevergeefs dat dit voor een verandering in het gedrag van uw man zou zorgen. Hij bleef echter gewelddadig. Tijdens uw zwangerschap voelde u zich op een dag zo slecht, dat u ging aankloppen bij de buurvrouw. Nadat u flauwviel, werd u naar het ziekenhuis gebracht. Daar kreeg u een baxter en werd u door de arts verteld dat u ondervoed was. U vertelde bij thuiskomst aan uw man wat er was gebeurd, waarna hij drie dagen niet meer thuiskwam. U werd nadien veel door uw burens geholpen. Op 19 november 2019 werd uw zoon A.M. (...) (O.V. 9.246.442) geboren. U hoopte andermaal tevergeefs dat uw man zou veranderen. Door het gokken en zijn drugsprobleem, begon uw man schulden te maken. Hij slaagde er verschillende maanden niet in om de huur te betalen, waardoor hij geld ging lenen bij andere mensen om de huur te kunnen betalen. Wat over bleef van het geld gebruikte hij om te gokken. Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Albanië hoorde u uw man aan de telefoon bezig over geld. Zijn schuldeisers wouden het geld van hem terugkrijgen. Uw man legde de telefoon echter neer en verdween vervolgens voor drie à vier dagen om zich schuil te houden. Enkele dagen na dit telefoongesprek kwamen er twee voor u onbekende mannen bij u thuis langs. Ze vroegen waar uw man was en dreigden ermee uw zoon te ontvoeren als uw man zijn telefoon niet zou opnemen en het geld niet zou terugbetalen. 's Nachts kwam uw man thuis en u vertelde wat er gebeurd was. Volgens uw man mocht u zich niet met zulke zaken bezig houden. U had schrik dat die twee mannen zouden terugkomen en besloot de politie in te lichten. Nadat u de politie telefonisch verwittigde, kwamen ze langs. U kon hen niet veel vertellen over wie die twee mannen waren of hoe ze eruit zagen, waardoor de politie u vertelde dat ze met zo weinig informatie geen dossier konden opmaken. Nadat uw man thuiskwam en u aan hem vertelde dat u de politie had ingelicht, werd uw man kwaad en werd u nog harder door hem geslagen. U belde uw broer L. (...) (O.V. 9.099.005) op, die in België verblijft, en vertelde hem alles. Uw broer stelde voor om samen met uw man naar België te komen om over de zaken te praten. Op die manier kon uw broer ook van man tot man met uw man praten. Uw man stemde hier mee in zodat hij op die manier even aan zijn schuldeisers kon ontsnappen. U verliet Albanië op 4 juli 2021 en reisde samen met uw man en zoon naar België, waar u bij uw broer verbleef. Eén week liep alles goed, tot uw man aan u vroeg om geld aan uw broer te vragen, naar u vermoedt om drugs te kunnen kopen of te gokken. U weigerde echter, waarop uw man kwaad werd en u begon te slaan. Uw broer hoorde dit gebeurde en kwam tussen, waarop uw broer en uw man ruzie begonnen te maken en er een gevecht ontstond. Uw broer zette uw man buiten. Uw man probeerde nog om uw zoon mee naar buiten te trekken, maar u en uw broer slaagden er in om dat tegen te houden. Uw man zei dat hij vroeg of laat wel uw zoon zou ontvoeren. Nadien heeft u niets meer van uw man gehoord. U was ten einde raad. U durfde niet terugkeren naar Albanië omwille van het geweld van uw man en omwille van de problemen met de schuldeisers van uw man. Die wisten immers waar u woonde. U kon ook niet verder illegaal bij uw broer verblijven. Op 10 augustus 2021 verzocht u om internationale bescherming.

U bent in het bezit van uw originele paspoort. Daarnaast legt u volgende documenten neer om uw verzoek te ondersteunen: uw rijbewijs, uw attest van immatriculatie, het paspoort van uw zoon en een Belgisch bewijs van identiteit van uw zoon.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt immers dat u wenste gehoord te worden door vrouwen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.6, afgenomen op DVZ). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke ambtenaar in het bijzijn van een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw man, die u mishandelde en dreigt uw zoon te ontvoeren, en met de schuldeisers van uw man, die er tevens mee dreigen uw zoon te ontvoeren, – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stapte immers slechts eenmaal naar de politie om aangifte te doen van het huiselijk geweld waar u slachtoffer van was (NPO p. 11). Wat betreft uw repliek dat uw man reeds na 24u werd vrijgelaten, waarbij u opwerpt dat er sprake is van corruptie en dat geld alles kan regelen, dient vastgesteld dat u geen concrete indicaties naar voren brengt waaruit blijkt dat er effectief sprake is van corruptie (NPO p. 11). U weet niet waarom uw man na 24u werd vrijgelaten. Dat uw man na 24u werd vrijgelaten kan te wijten zijn aan verschillende oorzaken. U heeft hier evenwel niet naar geïnformeerd (NPO p. 10). Noch heeft u op een ander moment opnieuw klacht ingediend (NPO p. 11). Dat u opnieuw het slachtoffer zou worden van uw echtgenoot is in deze ontoereikend (NPO p. 10). Autoriteiten kunnen immers pas gepast optreden voor zo ver zij op de hoogte worden gebracht van de feiten en de volledige omvang ervan. Dat u dacht dat elk politiekantoor hetzelfde zou zijn volstaat in het licht van onderstaande informatie aangaande de beschikbare beschermingsmodaliteiten evenmin om te besluiten dat u geen beroep zou kunnen doen op uw autoriteiten (NPO p. 11).

Voor wat betreft uw problemen met de schuldeisers van uw man moet opgemerkt worden dat de politie na uw telefonische melding ter plekke is gekomen en u ondervraagd heeft (NPO p. 9). Dat de politie in deze weinig voor u kon doen, volstaat gelet op uw verklaringen dat u de politie niet kon vertellen wie uw belagers waren, hoe ze heetten, noch hoe ze eruit zagen, niet om te besluiten tot enige onwil van de autoriteiten in het bieden van bescherming. U weet trouwens niet of de politie de camerabeelden in de buurt heeft gecontroleerd. Dit heeft u nadien ook niet meer nagevraagd (NPO p. 9). Uw verklaring dat het voor u niet mogelijk is om vrij rond te lopen overtuigt niet. Uit het geheel aan uw verklaringen blijkt immers dat uw echtgenoot u meermaals alleen thuis liet (NPO p. 6-7).

U liet bovendien na om het door u als gebrekkig ervaren optreden van de politie bij een andere hogere instantie aan te kaarten (NPO p. 11). Dat het u al veel moed had gekost om aangifte te doen bij de politie en u zo niet werd opgevoed volstaat in alle redelijkheid niet als verschoning (NPO p. 11).

Verder blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één

geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de

vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. U liet evenwel na om een beroep te doen op andere beschikbare hulporganisaties, noch heeft u informatie opgezocht over waar u terecht zou kunnen om aan de nodige hulp te geraken of om als alleenstaande vrouw ondersteund te worden (NPO p. 11). Dat u uw hoop had gevestigd op de politie volstaat niet (NPO p. 11). Van een verzoeker wordt immers verwacht dat hij/zij alle redelijke beschermingsmodaliteiten in het land van herkomst uitput alvorens een beroep te doen op internationale bescherming.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, de identiteit van uw zoon en het feit dat u over een rijbewijs beschikt, wordt niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste en enig middel op “de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de schending van artikel 1 en volgende van de Internationaal Verdrag van 28.07.1951 betreffende de status van vluchtelingen ; evenals de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en vooral de verplichting, voor de administratieve overheid, alle elementen van het dossier te beschouwen”.

In hoofddorde stelt zij dat de bestreden beslissing moet worden herzien en dat de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. In ondergeschikte orde stelt zij dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd en dat de zaak moet worden teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster benadrukt vooreerst dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de geloofwaardigheid van haar problemen niet in twijfel trekt.

Vervolgens wijst zij op de inhoud van artikel 1, A, (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/5, § 1 en § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Voorts geeft zij aan:

“In dergelijke gevallen moet er eerst worden beoordeeld of kan worden aangetoond dat de autoriteiten van de staat geen redelijke maatregelen nemen om vervolgingen te voorkomen zoals die van

verzoekster, en met name dat zij geen effectief gerechtelijk systeem hebben om aktes van huiselijk geweld op te sporen, te vervolgen en te straffen.

Ook moet er worden bepaald of verzoekster toegang tot die bescherming had."

Verder citeert verzoekster uit een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de beoordeling van beschermingsmogelijkheden.

Verzoekster voert, betreffende de beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst, verder aan:

"Tegenpartij is ten onrechte van mening dat de objectieve informatie waarover zij beschikt, voldoende is om te overwegen dat de Albanese staat voldoende bescherming biedt aan vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld."

Voorts geeft zij een overzicht van enkele in de bestreden beslissing opgenomen motieven en betoogt zij: *"Er moet echter worden opgemerkt dat deze zware inspanningen waarschijnlijk niet toereikend zijn om voldoende bescherming te garanderen voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld."*

De bescherming die de autoriteiten bieden, moet worden geanalyseerd op het niveau van de uitvoering van deze wetgevingsmaatregelen, en dus op het niveau van hun doeltreffendheid in de praktijk, in het licht van de persoonlijke situatie van de verzoekster."

De COI Focus "Huiselijk Geweld" verklaart de structuren ter preventie en bescherming van slachtoffers van huiselijk geweld."

Het is precies verwezen naar de "Nationaal Doorverwijzingsmechanisme voor de behandeling van zaken van huiselijk geweld".

Het moet eerst opgemerkt worden dat de COI Focus zelfs veel kritiek heeft over het functioneren van deze mechanisme:

(...)

De cijfers gemeld op pagina 21 van de COI Focus kunnen ons niet overtuigen over de capaciteit van de Albanese autoriteiten klachten tegen aktes van huiselijk geweld te onderzoeken.

Inderdaad, het feit dat in 2016 de politie 4163 klachten in verband met huiselijk geweld heeft geregistreerd, geeft geen sluitende informatie over de uitkomst van deze klachten.

Bovendien, het feit dat beschermingsbevelen werden gevraagd, geeft geen informatie over de vraag of deze maatregelen daadwerkelijk werden toegekend.

In dit opzicht geeft de COI Focus een uitgebreid overzicht van de procedure voor het verkrijgen van een beschermingsbevel, maar geeft geen informatie over de manier waarop een beschermingsbevel wordt in de praktijk uitgevoerd: wordt de misdader effectief verwijderd van de slachtoffer? Welke concrete maatregelen kunnen door de rechter worden genomen bij deze beschermingsbevelen?

Bovendien reproduceert de COI Focus alleen woord voor woord de voorwaarden gemeld in de wet, zonder de implementatie van deze maatregelen te analyseren.

Het artikel "Home Office : Country information and Guidance Albania" betreffende huiselijk geweld, ook neergelegd door tegenpartij, geeft aan:

(...)

Er moet ook rekening mee worden gehouden dat Albanese vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld in stilte lijden, dat is één van de grootste obstakels die in Albanië nog moeten bestreden worden.

Dit probleem wordt verklaard in pagina 22 van de COI Focus:

(...)

Bovendien blijkt ook uit het artikel "Home Office : Country information and Guidance Albania" dat:

(...)

Dit artikel vermeldt ook het zeer lage percentage van vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld die hulp zoeken:

(...)

Deze elementen zijn vergelijkbaar met de situatie van verzoekster, waarnaar hieronder zal terugkeren worden.

Deze situatie, waarover in 2017 dus een specifiek verslag is opgesteld, komt ook tot uiting in het algemene COI Focus over Albanië.

Het onderhavige verslag bevestigt op zijn minst alle hierboven geuite vrees en maakt de juridische en administratieve situatie van vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld in Albanië er alleen maar slechter op.

De volgende passages uit het verslag zijn bijzonder vermeldenswaard:

(...)

Uit de COI Focus op de algemene situatie in Albanië blijkt heel duidelijk dat er nog geen krachtige reactie is gekomen op de kwestie van huiselijk en familiaal geweld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat tegenpartij de tot haar beschikking staande documenten gedeeltelijk heeft gelezen.

Ze heeft de wettelijke maatregelen van de Albanese regering onderstreept, die zeker reëel zijn, maar voor het grootste deel niet in de praktijk worden toegepast, wat de tegenpartij niet heeft vermeld. Uit deze verschillende elementen blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot de bewering van de tegenpartij, de Albanese autoriteiten geen effectieve bescherming bieden aan vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld.”

Verzoekster gaat verder in op haar specifieke situatie. Dienaangaande doet zij gelden:

“Het is noodzakelijk om de specifieke omstandigheden te onderzoeken die verband houden met de situatie die verzoekster tijdens haar verhoor heeft beschreven en die haar belet de bescherming van de Albanese autoriteiten aan te vragen.

In de eerste plaats zij erop gewezen dat het enkele feit dat verzoekster de echtgenote is van degene die de talrijke slagen en verwondingen heeft veroorzaakt die zij heeft ondergaan, op zich al een eerste omstandigheid is waardoor zij geen daadwerkelijke bescherming kan genieten.

In de Albanese plattelandsgemeenschap waar verzoekster is uitgehuwelijkt, is de rol van de echtgenote immers sterk ondergeschikt aan die van haar echtgenoot, en kan zij niets ondernemen zonder diens instemming.

Deze realiteit, waarin haar autonomie of onafhankelijkheid totaal onbestaande is, werd samengevat door haar woorden tijdens het persoonlijk onderhoud:

(...)

De invloed van haar man was zo groot dat zij van haar verwanten geen hulp kon verwachten:

(...)

In elk geval moet er dus reeds van worden uitgegaan dat verzoekster, voor zover zij onder invloed van haar echtgenoot stond, zich in een situatie bevond die het haar vrijwel onmogelijk maakte om bij de Albanese autoriteiten bescherming te zoeken.

In de tweede plaats blijkt uit het feitenrelaas, dat door de wederpartij niet wordt betwist, dat verzoekster bij de politie een klacht tegen haar echtgenoot heeft ingediend.

Later in de beslissing acht de wederpartij het opmerkelijk dat verzoekster niet heeft geprobeerd een nieuwe klacht in te dienen.

Deze redenering is verbazingwekkend, want de tegenpartij zegt hier alles en haar tegendeel.

Het feit dat verzoekster een klacht heeft ingediend, moet immers worden beschouwd als voldoende bewijs dat zij heeft getracht bescherming te verkrijgen van haar nationale autoriteiten.

Dit alleen al zou de redenering van de andere partij moeten onkrachten.

Bovendien is het niet verwonderlijk dat verzoekster geen nieuwe klacht heeft ingediend.

Aangezien haar klacht niet naar behoren was behandeld - zij had bijvoorbeeld geen officieel document ontvangen waaruit bleek dat zij de klacht had ingediend - en de politie er niet in was geslaagd haar naar aanleiding van de klacht werkelijk te beschermen, was het immers logisch dat verzoekster geen poging had gedaan om een nieuwe klacht in te dienen, hetgeen, zoals zij wist, volkomen zinloos zou zijn geweest.

Het loutere feit dat verzoekster een klacht had ingediend, die niet eens naar behoren was behandeld, impliceerde dus enerzijds dat zij had getracht bescherming te zoeken bij haar nationale autoriteiten, en anderzijds dat deze theoretische bescherming niet doeltreffend was.

Dit zou ertoe moeten leiden dat de verzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus in België.

Uit al het voorgaande blijkt dat de wederpartij dus niet kan menen dat er sprake kan zijn van een doeltreffende bescherming enerzijds, en dat een dergelijke bescherming mogelijk zou zijn geweest indien de verzoekende partij meer stappen had ondernomen anderzijds.”

Ondergeschikt, vraagt verzoekster de “Nietigverklaring van de beslissing door schending van de motiveringsplicht”. Zij geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de inhoud van de motiveringsplicht en geeft aan:

“Hoewel het al werd voor een deel uitgewerkt hierboven duidt verzoekster aan dat tegenpartij niet rekening heeft gehouden van deze verschillende elementen in de bestreden beslissing :

- Het feit dat verzoeksters huwelijk was een gedwongen huwelijk (p. 6 van notities) ;

- Het feit dat verzoeksters echtgenoot regelmatig drugs gebruikte, hetgeen tot veel meer geweld jegens verzoekster heeft geleid (p. 8 van notities) ;

- Het feit dat verzoekster hulp heeft gezocht bij haar burens (p. 9 van notities).

Indien deze elementen, die exemplarisch zijn voor het geheel van punten dat buiten beschouwing is gelaten, niet voldoende nauwkeurig of gedetailleerd waren om door de wederpartij te kunnen worden gebruikt, had deze laatste het Hof meer vragen moeten stellen.

Tegenpartij heeft dit niet gedaan, en ze verwijst niet naar deze elementen in de motivatie van de beslissing.

Bijgevolg heeft tegenpartij haar motiveringsplicht geschonden.

Bovendien kopieert en plakt de tegenpartij in de rest van de redenering slechts een zuiver theoretische analyse van de wetgevingssituatie in Albanië.

Op geen enkel moment tracht de wederpartij deze theoretische analyse te vergelijken met de daadwerkelijke en materiële mogelijkheid voor de verzoekster om nationale bescherming te verkrijgen.

De motivering is, voor zover zij dit nalaat, geenszins geïndividualiseerd, en de wederpartij heeft ook haar motiveringsplicht geschonden.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“Hoofdelijk, de bestreden beslissing te herzien en, als gevolg, haar rechtstreeks de status van vluchteling in de zin van het Verdrag van Geneva toe te kennen ;

Subsidiair, de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier voor de Commissaris-généraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen terug te zenden voor bijkomende onderzoek.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie en de notities van haar persoonlijk onderhoud geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient, waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing *“nietig te verklaren”*, vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* en in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar verzoekster de schending aanvoert van *“artikel 1 en volgende”* van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat aan te geven welk artikel zij benevens artikel 1 van dit verdrag geschonden acht. Ook werkt zij niet uit waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen, de materiële motiveringsplicht in hoofde van verweerder geenszins de verplichting behelst om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

3.4. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.5. Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven, en wordt door verzoekster niet betwist:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekster opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

3.6. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij er problemen zou vrezen met haar man, die haar mishandelde en ermee zou hebben gedreigd haar zoon te ontvoeren, en met de schuldeisers van haar man, die er ook mee zouden hebben gedreigd om haar zoon te ontvoeren.

Nog daargelaten dat verzoekster in dit kader in het verzoekschrift zelf aangeeft niet te weten of haar echtgenoot is teruggekeerd naar en vertoeft in Albanië en nog daargelaten dat verzoekster geen concrete elementen aanreikt waaruit blijkt dat zijzelf en haar zoon persoonlijk nog iets zouden dienen te vrezen ten aanzien van diens schuldeisers nadat deze schuldeisers eenmalig bij haar thuis langskwamen om naar haar man te vragen, hun geld op te eisen en, zo haar man het geld niet zou ophoesten en diens telefoon niet zou opnemen, te dreigen met repercussies, waaronder een ontvoering van verzoeksters zoon, dient echter te worden vastgesteld dat noch op basis van verzoeksters verklaringen noch op basis van de beschikbare landeninformatie kan worden aangenomen dat verzoekster, zo zij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, verstoken zou dreigen te blijven van de bescherming vanwege haar eigen, nationale autoriteiten.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing inzake de verklaringen die verzoekster aflegde vooreerst met recht gemotiveerd:

“U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw man, die u mishandelde en dreigt uw zoon te ontvoeren, en met de schuldeisers van uw man, die er tevens mee dreigen uw zoon te ontvoeren, – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stapte immers slechts eenmaal naar de politie om aangifte te doen van het huiselijk geweld waar u slachtoffer van was (NPO p. 11). Wat betreft uw repliek dat uw man reeds na 24u werd vrijgelaten, waarbij u opwerpt dat er sprake is van corruptie en dat geld alles kan regelen, dient vastgesteld dat u geen concrete indicaties naar voren brengt waaruit blijkt dat er effectief sprake is van corruptie (NPO p. 11). U weet niet waarom uw man na 24u werd vrijgelaten. Dat uw man na 24u werd vrijgelaten kan te wijten zijn aan verschillende oorzaken. U heeft hier evenwel niet naar geïnformeerd (NPO p. 10). Noch heeft u op een ander moment opnieuw klacht ingediend (NPO p. 11). Dat u opnieuw het slachtoffer zou worden van uw echtgenoot is in deze ontoereikend (NPO p. 10). Autoriteiten kunnen immers pas gepast optreden voor zo ver zij op de hoogte worden gebracht van de feiten en de volledige omvang ervan. Dat u dacht dat elk politiekantoor hetzelfde zou zijn volstaat in het licht van onderstaande informatie aangaande de beschikbare beschermingsmodaliteiten evenmin om te besluiten dat u geen beroep zou kunnen doen op uw autoriteiten (NPO p. 11).

Voor wat betreft uw problemen met de schuldeisers van uw man moet opgemerkt worden dat de politie na uw telefonische melding ter plekke is gekomen en u ondervraagd heeft (NPO p. 9). Dat de politie in deze weinig voor u kon doen, volstaat gelet op uw verklaringen dat u de politie niet kon vertellen wie uw belagers waren, hoe ze heetten, noch hoe ze eruit zagen, niet om te besluiten tot enige onwil van de autoriteiten in het bieden van bescherming. U weet trouwens niet of de politie de camerabeelden in de buurt heeft gecontroleerd. Dit heeft u nadien ook niet meer nagevraagd (NPO p. 9). Uw verklaring dat het voor u niet mogelijk is om vrij rond te lopen overtuigt niet. Uit het geheel aan uw verklaringen blijkt immers dat uw echtgenoot u meermaals alleen thuis liet (NPO p. 6-7).

U liet bovendien na om het door u als gebrekkig ervaren optreden van de politie bij een andere hogere instantie aan te kaarten (NPO p. 11). Dat het u al veel moed had gekost om aangifte te doen bij de politie en u zo niet werd opgevoed volstaat in alle redelijkheid niet als verschoning (NPO p. 11)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door eenvoudigweg te verwijzen naar het geweld gepleegd door haar echtgenoot, de ondergeschikte rol van de vrouw op het platteland en het gebrek aan steun vanwege haar familie, ontkracht verzoekster deze motieven namelijk hoegenaamd niet. Dit stond er namelijk duidelijk niet aan in de weg dat zij blijkens haar voormelde verklaringen klaarblijkelijk de nodige vrijheid genoot om zich naar de politie te kunnen begeven en dat zij zich in het verleden ook daadwerkelijk reeds twee keren kon beroepen op de bescherming van de lokale politie: één keer in het kader van het huiselijk geweld gepleegd door haar echtgenoot en één keer in het kader van het bezoek van diens schuldeisers.

Bovendien blijkt daarbij duidelijk uit verzoeksters verklaringen dat de politie, hoewel verzoekster zelf beweerde het optreden van de politie als gebrekkig te hebben ervaren, in beide gevallen weldegelijk tussenkwam en optrad.

Haar echtgenoot werd in het kader van de eerste keer dat zij zich op de politie beriep immers opgepakt en gedurende 24 uren vastgehouden. Verzoekster maakte en maakt in dit kader, gelet op haar voormelde verklaringen dienaangaande, verder geenszins aannemelijk dat haar echtgenoot daarbij zou zijn vrijgekomen door corruptie. Zij beschikte immers over geen concrete indicaties waaruit blijkt dat er effectief sprake zou zijn van corruptie, wist niet waarom haar man na 24 uur werd vrijgelaten en informeerde hiernaar niet. Overigens kan in dit kader worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat verzoekers echtgenoot, die door verzoekster wordt afgeschilderd als druggebruiker en gokverslaafde man met schulden, de middelen zou hebben om zich via corruptie vrij te kopen. Nadien liet verzoekster bovendien na om nogmaals klacht in te dienen tegen haar echtgenoot, zonder hiervoor enige afdoende uitleg te verstrekken.

De politie kwam verder opnieuw tussen wanneer verzoekster telefonisch melding maakte van het bezoek van de schuldeisers van haar man. De politie kwam na deze melding immers ter plekke en ging over tot de ondervraging van verzoekster. Dat zij vervolgens weinig konden doen, is in acht genomen dat zij de politie niet kon vertellen wie haar belagers waren, hoe deze heetten en hoe deze eruit zagen, logisch en volstaat geenszins om aan te tonen dat de politie onwillig of onmachtig was om haar te beschermen. Ook in dit kader bleek verzoekster zich daarenboven niet nader te hebben geïnformeerd, wist zij niet of de politie de camerabeelden in de buurt had gecontroleerd en bood zij hiervoor geen afdoende verklaring.

Aldus kan uit verzoeksters verklaringen aldus duidelijk worden afgeleid dat de lokale politie, wanneer zij hier beroep op deed, bereid, willig en bij machte was om tussen te komen en zulks ook op een effectieve en adequate wijze deed.

Daarenboven kon worden verwacht dat verzoekster, zo zij het optreden vanwege de lokale politiediensten zoals zij beweerde desalniettemin toch als gebrekkig zou hebben ervaren, beroep zou hebben gedaan op andere politiediensten en/of dit gebrekkige optreden van de lokale politie zou hebben aangekaart bij een andere, hogere instantie. Verzoekster bood en biedt geen afdoende verklaring voor haar nalatigheid ter zake.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, wordt in de bestreden beslissing verder geheel terecht gesteld:

"Verder blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot

sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)rechtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en

meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. U liet evenwel na om een beroep te doen op andere beschikbare hulporganisaties, noch heeft u informatie opgezocht over waar u terecht zou kunnen om aan de nodige hulp te geraken of om als alleenstaande vrouw ondersteund te worden (NPO p. 11). Dat u uw hoop had gevestigd op de politie volstaat niet (NPO p. 11). Van een verzoeker wordt immers verwacht dat hij/zij alle redelijke beschermingsmodaliteiten in het land van herkomst uitput alvorens een beroep te doen op internationale bescherming.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ook uit de door verzoekster aangehaalde en geciteerde informatie blijkt namelijk duidelijk dat sedert de verstrenging, aanpassing en verbetering van de wetgeving ter zake het aantal klachten en rechtszaken in verband met geweld tegen vrouwen gestegen is, dat in Albanië de nodige inspanningen worden geleverd op het vlak van mentaliteitsverandering bij de betrokken autoriteiten (politie, rechters en parketmagistraten), dat de nodige preventie- en doorverwijzingsmechanismen werden ingesteld, dat er sprake is van een *Police Case Management System* dat toelaat om sneller beschermingsmaatregelen uit te vaardigen, dat er shelters en opvangmogelijkheden beschikbaar worden gesteld door zowel de overheid als ngo's, dat de overheid de nodige inspanningen levert om bescherming te bieden tegen huiselijk geweld en deze praktijk te bestrijden, alsmede dat, hoewel vrouwen omwille van een aantal factoren weigerachtig kunnen zijn om bescherming te vragen, er daartoe weldegelijk de nodige mogelijkheden voorhanden zijn in Albanië. De informatie zoals aangehaald en geciteerd door verzoekster ligt dan ook volledig in dezelfde lijn als en doet op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder. Dat corruptie, georganiseerde misdaad en huiselijk geweld in Albanië nog een probleem vormen en dat op dit vlak nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft een gegeven dat in de voormelde motivering en de landeninformatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten, zoals blijkt uit zowel de door verweerder als de door verzoekster gehanteerde informatie, redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het voorgaande vindt overigens eveneens en duidelijk bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;

- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift daarnaast nog de nadruk vestigt op het gegeven dat haar gedwongen huwelijk, het druggebruik van en gepleegd geweld door haar echtgenoot en het feit dat zij hulp zocht bij haar burens niet worden aangehaald en niet worden betwist in de bestreden beslissing en in zoverre zij verweerder verwijt dat hierover niet expliciet wordt gemotiveerd, kan, nog daargelaten de reeds *sub* 3.3. gedane vaststelling dat verweerder in het kader van de motiveringsplicht geenszins de verplichting draagt om alle elementen die spelen in het voordeel en/of het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen, tot slot worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien en door verzoekster op generlei wijze wordt aangetoond dat of op welke wijze deze elementen en/of haar verklaringen dienaangaande afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen. Verzoekster toont door deze elementen te belichten geenszins aan dat of waarom zij zich in haar land van herkomst, in weerwil van het voorgaande, niet zou kunnen beroepen op de bescherming vanwege haar eigen, nationale autoriteiten.

De door verzoekster neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekster niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"Uw documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, de identiteit van uw zoon en het feit dat u over een rijbewijs beschikt, wordt niet in twijfel getrokken."

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster toont gelet op de hoger gedane vaststellingen evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

"Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

3.10. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze *"de beginselen van behoorlijk bestuur, (...) het zorgvuldigheidsbeginsel en vooral de verplichting, voor de administratieve overheid, alle elementen van het dossier te beschouwen"* in casu en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve worden deze schendingen door verzoekster ook niet op dienstige wijze aangevoerd en uiteengezet.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS